

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.523/2012/5.szám

A Szegedi Ítélőtábla a Dr. Kocsis Zsolt ügyvéd által képviselt I.r. és II.r. felpereseknek - dr. Szentjóbi Zoltán ügyvéd által képviselt I.r. és a Szíjj és Czira Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Szíjj Berta ügyvéd) által képviselt II.r. alperesek ellen adásvételi szerződés hatályosságának megállapítása iránt indított perében a Kecskeméti Törvényszék 2012. június 27. napján kelt 4.P.22.375/2011/11.számú ítélete ellen a felperesek 12. sorszám alatt benyújtott fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi az I. és II.r. felpereseket, hogy külön-külön fizessenek meg az I.r. alperesnek 120 000 (egyszázhuszezer) Ft, a II.r. alperesnek ugyancsak 120 000 (egyszázhuszezer) Ft másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 800 100 (nyolcszázezer-egyszáz) Ft fellebbezési eljárási illetékből az I.r. felperes 400 100 (négy százezer-egyszáz) Ft-ot, a II.r. felperes 400 000 (négy százezer) Ft-ot köteles megfizetni a II.rendű alperes nevének az illetékes állami adóhatóság külön felhívására.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

Az 1982. szeptember 15. napján felszámolás alá került **(T.)** Termelőszövetkezetet 2000. október 24-i hatállyal törölték a cégjegyzékből. Az ezt követően ismertté vált vagyonára a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság a 2.Vpk.16-06-000001/2. számú, 2006. május 3. napján kelt végzésével vagyonrendezési eljárás lefolytatását rendelte el. A vagyonrendezőként kijelölt **(A.)** Kft. az eljárás tárgyát képező egyes mezőgazdasági ingatlanok

értékesítésére nyilvános pályázatot hirdetett. A pályázati határidő lejártát megelőzően az I.r. alperes jelezte a vagyonrendezőnek, hogy az ingatlanok között természetvédelmi oltalom alatt álló területek is vannak, és vitássá tette azok vagyonrendezési eljárás keretében történő értékesítésének a lehetőségét. A vagyonrendező - az I. r. alperes bejelentésében foglaltaktól eltérő okból - a pályázatot eredménytelennek nyilvánította, majd az ezt követően lefolytatott újabb pályázati eljárás eredményeként a 2007. február 9. napján kelt szerződésekkel eladta az I.r. felperesnek - többek között - a természetvédelmi területnek minősülő **(település neve)i (ingatlan 1. hrsz.-a), (ingatlan 2. hrsz.-a), (ingatlan 3. hrsz.-a), (ingatlan 4. hrsz.-a), (ingatlan 5. hrsz.-a), (ingatlan 6. hrsz.-a), (ingatlan 7. hrsz.-a) és (ingatlan 8. hrsz.-a)** hrsz-ú, a II.r. felperesnek pedig a **(település neve)i (ingatlan 9. hrsz.-a), (ingatlan 10. hrsz.-a) és (ingatlan 11. hrsz.-a)** hrsz-ú ingatlanokat. A Kecskeméti Körzeti Földhivatal 043196/3/2007.04.04. számú határozatával a **(település neve)i (ingatlan 1. hrsz.-a), (ingatlan 9. hrsz.-a) és (ingatlan 11. hrsz.-a)** hrsz-ú, míg a 43200/3/2007.04.04. számú határozatával a **(ingatlan 5-8. hrsz.-a)** ingatlanok vonatkozásában a vevők tulajdonjogát bejegyezte. Az I.r. alperes a tulajdonjog bejegyzésére vonatkozó ingatlan-nyilvántartási határozat bírósági felülvizsgálata iránt keresetet terjesztett elő, amelyet a Bács-Kiskun Megyei Bíróság a 14.K.20.934/2008/10. számú ítéletével elutasított. A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága, mint felülvizsgálati bíróság Kfv.II.37.121/2009/12. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét, valamint a földhivatali határozatokat - az elsőfokú határozatra is kiterjedően - hatályon kívül helyezte és az elsőfokú hatóságot új eljárásra kötelezte. Határozatának indokolásában megállapította, hogy a vagyonrendezési eljárásban természetvédelmi oltalom alatt álló ingatlanok értékesítésére került sor. Az ezen eljárásra irányadó Cstv. 49/C. § (1) bekezdése alapján a természetvédelmi területekre a Környezetvédelmi és Területfejlesztési Minisztériumot mindenki mást megelőzően elővásárlási jog illeti meg, amelyet a minisztérium a nyilvános értékesítésen oly módon gyakorolhat, hogy a véglegesen kialakult vételár ismeretében nyilatkozik vételi szándékáról. Álláspontja szerint az eljáró bíróság az erre irányuló tényállás felderítése nélkül tévesen jutott arra a következtetésre, hogy az erre jogosult az elővásárlási jogát nem gyakorolta, ezért a megismételt eljárásra vonatkozóan előírta, hogy az elsőfokú hatóság köteles a hiányzó okiratok pótlására felhívni a tulajdonjog bejegyzése iránt kérelmet előterjesztő ügyfeleket, és az iratok pótlását, vagy a hiánypótlási határidő leteltét követően kell arról döntenie, hogy a tulajdonjog bejegyezhető-e, vagy a kérelmet el kell utasítania.

A megismételt eljárásban a Kecskeméti Körzeti Földhivatal 42.791/2/2010. (03.12.) számú végzésével felhívta a felpereseket, hogy csatolják a **(nemzeti park neve)i Nemzeti Park** elővásárlási jogról lemondó nyilatkozatát, illetve az elővásárlási jog gyakorlására felszólító levél másolatát az átvételt igazoló tértivevény eredeti példányával, majd eljárását a jelen per jogerős befejezéséig felfüggesztette.

A felperesek a 4.P.20.986/2010. szám alatt előterjesztett keresetükben annak megállapítását kérték, hogy a tényállásban írt ingatlanokra vonatkozó adásvételi szerződések a Cstv. 49/C. § (1) bekezdése szerint elővásárlásra jogosult

Pf.II.20.523/2012/5.szám

környezetvédelemért felelős miniszterrel szemben hatályosak. Az I.r. alperes passzív perbeli legitimációját a természetvédelméről szóló 1996. évi LIII. tv. (Tvtv.) 68. § (7) bekezdésére, míg a II.r. alperessel szembeni keresetösségi jogukat a Nemzeti földalapról szóló 2010. évi LXXXVII. tv. 3. §-ára alapították. Keresetük indokolásaként előadták, hogy az alperesek elővásárlási joguk sérelme esetén igényüket a Cstv. rendelkezése alapján a szerződéskötést követő 30 napos határidőn belül perben érvényesíthették volna, a jogvesztő határidő azonban eltelt. Hangsúlyozták továbbá, hogy az I.r. alperes a nyilvános pályázat útján tudomást szerzett a földterületek értékesítésének a feltételeiről, ennek ellenére elővásárlási joga gyakorlásáról nem nyilatkozott, mindez pedig - a kialakult bírói gyakorlatra is figyelemmel - a vételi ajánlat szabályszerű közlésének hiánya ellenére nem akadályozza tulajdonszerzésük hatályosságát, az I.r. alperes utóbb vételi jogát már nem gyakorolhatja.

Az I.r. alperes a kereset elutasítását kérte. Védekezése szerint az adásvételi szerződés perrel érintett ingatlanokra vonatkozó rendelkezései jogszabályba ütköznek, ezért érvénytelenek. Az érintett ingatlanok ugyanis a védett természeti területek védettségi szintjének helyreállításáról szóló 1995. évi XCIII. tv. (továbbiakban: Vszt.) hatálya alá tartoznak, amelynek rendelkezései értelmében azokat az állam javára ki kell sajátítani, és a kisajátítás során a szövetkezethez kisajátítási kártalanítási összegként vagy vételárként befolyt összeget a Földrendező és Földkiadó Bizottságokról szóló 1993. évi II. tv. (Fbt.) 12/C. § (5) bekezdése alapján a vagyonnevesítésre jogosultak között kell felosztani, így ez az összeg nem a szövetkezetet, vagy annak hitelezőit illeti meg. Álláspontja szerint az adásvételi szerződések érvénytelensége folytán kizárt az elővásárlási jog gyakorlása, a vonatkozó jogszabályi rendelkezések értelmében a perbeli földterületek a II.rendű alperes neve tulajdonába és az illetékes Nemzeti Park Igazgatósága vagyonkezelésébe kerülhetnek.

A II.r. alperes ellenkérelme ugyancsak a kereset elutasítására irányult. Elsődleges védekezése szerint a perbeli ingatlanok nem tartoznak a Cstv. 4. § (1) - (2) bekezdése szerinti felszámolási vagyonba, azok a Cstv. 4. § (3) bekezdés c) pontjában megjelölt külön törvényben meghatározott földalapba tartozó ingatlanok, ezért azokról a vagyonrendező érvényesen nem rendelkezhetett.

Az elsőfokú bíróság 30. sorszámu ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg 900 000 Ft le nem rótt eljárás illetéket, s ugyancsak egyetemlegesen marasztalta a felpereseket az I. és a II.r. alperes 50 000 - 50 000 Ft-ban meghatározott perköltségében. Határozatának indokolása szerint az I.r. alperes a Tvtv. 68. § (6) és (7) bekezdésében foglaltak alapján az elővásárlási jog gyakorlásával kapcsolatos ügyekben a II.rendű alperes neve

képviselőjeként jár el, az elővásárlási jog gyakorlására azonban a II.rendű alperes neve jogosult, ezért az I.r. alperessel szemben előterjesztett keresetet jogviszony hiányában utasította el. Megállapította, hogy a Tvtv. 68. § (6) bekezdése alapján az elővásárlási jog gyakorlására a II.r. alperes jogosult, azonban a keresetet a megállapítási kereset jogszabályi feltételei hiányában elutasította.

A fellebbezés folytán eljáró Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.522/2011/4. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és ugyanezt a bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Arra az álláspontra helyezkedett, hogy a megállapítási kereset előterjesztésének Pp-ben írt eljárásjogi feltételei fennállnak, ezért a kereset érdemi vizsgálatát rendelte el utalva arra, hogy az elsőfokú bíróságnak mindenekelőtt az alperesek érvénytelenségi kifogását illetően kell állást foglalnia.

A megismételt eljárásban a felperesek keresetüket változatlanul fenntartották.

Az alperesek ellenkérelmüket az alapeljárásban előadottak szerint tartották fenn azzal, hogy a perbeli szerződések vonatkozásában a részleges érvénytelenség szabályainak alkalmazására nem kerülhet sor, mindkét adásvételi szerződés egészében érvénytelen.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, kötelezte a felpereseket, hogy személyenként fizessenek meg külön-külön az alpereseknek 15 napon belül 150 000 - 150 000 Ft perköltséget, továbbá az I.r. felperest 300 100 Ft, míg a II.r. felperest 300 000 Ft eljárási illeték megfizetésére kötelezte. A csődeljárásról és felszámolási eljárásról szóló 1991. évi IL. tv. (továbbiakban: Cstv.) rendelkezéseit vizsgálva megállapította, hogy a 4. § (3) bekezdés c) pontja értelmében a per tárgyát képező ingatlanok nem tartoznak a felszámolási vagyon körébe. Azok a Vszt. hatálya alá tartoznak, figyelemmel arra, hogy e területek sem a részarány, sem az alkalmazotti, sem a kárpótlási földalapokba nem kerültek elkülönítésre. Így - mint a Vszt. hatálya alá tartozó és a törvény alapján már magántulajdonba került földterületeket - a Vszt. 4. § (1) bekezdése alapján ki kell sajátítani, és a védett természeti területek természetvédelmi kezeléséért felelős szerv (igazgatóság) vagyonkezelésébe kell adni. A perbeli szerződések e jogszabályi rendelkezésbe ütköznek, ezért a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján semmisnek minősülnek. Utalt arra, miután az érvénytelenség megállapítására a felperesi keresettel szembeni védekezés körében kerül sor, nem bír jelentőséggel, hogy a jogszabályba ütközés a perrel nem érintett ingatlanokra vonatkozó szerződési rendelkezést is érvénytelenné teszi-e.

Az I.r. alperessel szembeni keresetet elutasító rendelkezést illetően fenntartotta az alapeljárásban kifejtett jogi álláspontját.

Az ítélet ellen a felperesek éltek fellebbezéssel, annak keresetük szerinti megváltoztatása iránt. Tévesnek minősítették az elsőfokú bíróság azon álláspontját, miszerint a perbeli ingatlanok nem tartoznak a Cstv. hatálya alá, utalva arra, hogy az

Pf.II.20.523/2012/5. szám

elsőfokú bíróság által felhívott jogszabályi rendelkezés, a Cstv. 4. § (3) bekezdés c) pontja a felszámolási eljárás megindításakor, 1992. szeptember 15. napján nem volt hatályos, ezért alkalmazhatóságára sem kerülhet sor. Mindebből következően a Cstv. tárgyi hatálya álláspontjuk szerint a perbeli vagyontárgyakra is kiterjedt. Ezzel ellentétes álláspont sértené a szövetkezet korábban szerzett jogait, mert a felszámolási vagyon csökkenésének következményével járna. Hivatkoztak arra, hogy a Ctv. 58/C. § (1) bekezdésének, valamint 58/D. § (1) bekezdésének rendelkezései is a perbeli ingatlanok felszámolási vagyon körébe tartozását támasztják alá. Hangsúlyozták, az elsőfokú bíróság okfejtése ellentétben áll a Legfelsőbb Bíróság Kfv.II.37.121/2009/12. számú ítéletével, amelynek iránymutatása szerint a Cstv. 49/C. (1) bekezdésében foglalt rendelkezés és az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény végrehajtására kiadott 109/1999 (XII. 29.) FVM rendelet 75. § (1) - (2) bekezdése szempontjából vizsgálandó a jogügylet.

Az I. és a II.r. alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték.

A fellebbezés **nem alapos.**

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, érdemi döntése is helytálló, az ítéletábra határozatának kifejtett indokaival is nagyrészt egyetért, az alábbiak kiemelése mellett.

Az ítéletábra előrebocsátja, a perben nem volt vitatott, hogy a perbeli ingatlanok védett természeti területnek minősülnek, ezért azt az ítéletábra is tényként fogadta el.

Arra helytállóan hivatkoznak a felperesek, hogy a Cstv. felszámolás elrendelésekor hatályos rendelkezései irányadók annak eldöntése során, hogy mi tartozik a felszámolási vagyonba. Ehhez képest helytálló az az érvelésük, hogy a Cstv. 1993. szeptember 2. napjától hatályos 4. § (3) bekezdés c) pontja nem lehet irányadó az 1992. szeptember 15. napján felszámolás alá került termelőszövetkezet felszámolás körébe tartozó vagyonának meghatározásakor.

A felszámolás kezdő időpontjában hatályos Cstv. 4. § (1) bekezdése szerint a felszámolási eljárás körébe tartozik a gazdálkodó szervezet minden vagyona, amellyel a felszámolási eljárás közzétételének időpontjában rendelkezik, továbbá az a vagyon, amelyet ezt követően az eljárás tartama alatt szerez. A (2) bekezdés értelmében a gazdálkodó szervezet vagyona a tulajdonában (kezelésében) lévő vagyon. A Cstv. 4. § (3) bekezdés b) pontja a kivételeket szabályozva kimondja: nem

tartozik a (2) bekezdés hatálya alá, azaz nem tartozik a felszámolási eljárás alatt álló szövetkezet vagyonába az a termőföld és erdő vagyonrész, amelyről külön jogszabály másként rendelkezik. Ilyen külön jogszabály a szövetkezetekről szóló 1992. évi I. tv. hatályba lépéséről és az átmeneti szabályokról szóló 1992. évi II. tv. (továbbiakban: Ámtv.), amelynek a felszámolás elrendelésekor hatályos 15. § (1) bekezdés i) pontja értelmében a védett természeti területek, illetve a (3) bekezdés alapján a védelemre tervezett területek nem voltak földalapba kijelölhetőek, azokat a szövetkezetnek az (5) bekezdés alapján a II. rendű alperes neve tulajdonában álló földekre kellett elkülöníteni, e területeken a szövetkezet közös használati joga megszűnt, s azokat az illetékes nemzeti park, vagy természetvédelmi igazgatóság kezelésébe kellett adni.

Minderre tekintettel arra helytállóan hivatkozott a II. r. alperes, hogy a perbeli ingatlanok nem tartoztak a szövetkezet felszámolási vagyonába, téves ugyanakkor az az álláspontja, hogy a vagyonrendező nem volt jogosult az ingatlanokról rendelkezni. A cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. tv. (továbbiakban: új Ctv.) 119. § (1) bekezdése szerint - egyezően az 1997. évi CXLV. tv. 58/C. § (1) bekezdésében írtakkal - vagyonrendezési eljárás olyan vagyontárgyakra folytatható le, amelynek a törölt cég volt a tulajdonosa. Az eljárás célja a törölt cég tulajdonába állott, ténylegesen fellelhető, esetleg a közhiteles nyilvántartásban immár félrevezető módon szereplő vagyontárgyak tulajdonjogi helyzetének rendezése. Az eljárás lényege, hogy a vagyonrendező az érintett vagyontárgyat nyilvánosan meghirdetett pályázat vagy árverés útján értékesíti, s az értékesítésből befolyt összeget - az eljárás költségeinek elszámolását követően - a hitelezői igények kielégítésére fordítja, illetve a volt tagok között felosztja. A mezőgazdasági termelőszövetkezetek a használatukban álló földrészek vonatkozásában tulajdonosi jogosítványokat gyakoroltak, azok elidegenítésére is jogosultak voltak (EBH2003. 997), következésképpen az ilyen ingatlanok a vagyonrendezési eljárásnak éppúgy részei lehetnek, mint a törölt cég tulajdonaként nyilvántartott vagyontárgyak. Ez egyben azt is jelenti, hogy önmagában az a körülmény, miszerint a perbeli ingatlanok nem tartoztak a felszámolási vagyonba, a vagyonrendező által kötött adásvételi szerződéseket nem teszi érvénytelenné.

Ugyanakkor a vagyonrendezési eljárás során is irányadóak a külön törvényben meghatározott elidegenítési tilalmak és korlátozások, így az elsőfokú bíróság által helyesen hivatkozott Vszt. rendelkezései is. Tény ugyanis, hogy a szerződéskötéskor az ingatlanok a szövetkezet közös használatában álló földterületként voltak nyilvántartva, védett természeti területnek minősültek, és a vagyonnevesítés során földalapba történő kijelölésük nem történt meg, erre

Pf.II.20.523/2012/5. szám

tekintettel a Vszt. 1. § (1) bekezdés b) pontja alapján a törvény hatálya alá tartoznak. A Vszt. hatálya alá tartozó földek korlátozottan forgalomképesek, azokat a Vszt. 4. § (1) bekezdése és 5. § (1) bekezdése értelmében nem lehet magántulajdonba adni, hanem az állam javára ki kell sajátítani. A földrendező és földkiadó bizottságokról szóló 1993. évi II. tv. 13/C. § (5) bekezdése akként rendelkezik, hogy a kisajátítási eljárást a szövetkezettel szemben kell lefolytatni a magántulajdonba került védett területek kisajátítását megelőzően (Vszt. 5. § (2) bekezdés). Lényeges, hogy a természetvédelmi oltalom alá eső földterületeket az Ámt. 15. § (1) bekezdés i) pontja, illetve 3. §-a értelmében a szövetkezetnek el kellett különítenie, azokat földalapba nem jelölhette ki, részarány tulajdonosoknak nem nevesíthette. A Vszt. 2. § (1) bekezdése értelmében pedig a Vszt. hatálya alá tartozó és magántulajdonba még nem került földterületek földalapba történő kijelölése a Vszt. hatálybalépésével megszűnt, ha pedig a Vszt. hatálybalépésekor a földalapok elkülönítése, illetve kijelölése iránti eljárás folyamatban volt, a kijelölést a Vszt. hatálya alá tartozó földterületek figyelmen kívül hagyásával kellett folytatni (Vszt. 2. § (2) bekezdés).

Jelen esetben a vagyonrendező a fenti jogszabályi rendelkezéseket figyelmen kívül hagyva értékesítette a perbeli természetvédelmi oltalom alatt álló földterületeket a magánszemély felperesek részére. A Ptk. 200. § (2) bekezdése szerint semmis az a szerződés, amely jogszabályba ütközik, kivéve, ha ahhoz a jogszabály más jogkövetkezményt fűz. Következésképpen a bírói gyakorlat abban, hogy a más jogágak kötelező jogi szabályait sértő szerződés a polgári jog szempontjából akkor érvénytelen, ha a más jogági törvény kifejezetten rögzíti, hogy az adott jogi norma megsértése egyúttal a szerződés érvénytelenségét is okozza, vagy a törvény rendelkezéséből, az összes körülményből nyilvánvaló módon megállapítható, hogy a külön jogszabály - vagyis a jogalkotó - az egyéb más jogági szankciók mellett a szerződés érvényességét sem kívánja megengedni (eBDT2006. 1450).

A felhívott törvényi rendelkezések nem rögzítik ugyan szankcióként a megsértésükkel kötött megállapodás semmisségét, megfogalmazásuk azonban egyértelművé teszi, a jogalkotó szándéka arra irányult, hogy - a természeti területek védettségi szintjének megőrzése, illetve az abban bekövetkezett kedvezőtlen változás helyreállítása érdekében - kizárja annak a lehetőségét, hogy a természeti oltalom alatt álló területek magántulajdonba kerüljenek. Ebből következően a Vszt. rendelkezései kógensek, így az azokba ütköző szerződések semmissége a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján megállapítható.

Mindezt nem érinti az, hogy a Vszt. szerződéskötés időpontjában, azaz 2007. február 9. napján hatályos rendelkezése szerint az államnak a kisajátítás jogát 2010. december 31. napjáig kellett volna gyakorolnia. Nem fogadható el az a felperesi érvelés, miszerint az a tény, hogy az állam e határidőt elmulasztotta, kizárja a perbeli szerződés jogszabályba ütközését. A törvény rendelkezése alapján e határidő nem tekintendő jogvesztőnek, nincs arra vonatkozó rendelkezés, amely értelmében e határidő elteltét követően a kisajátítás joga az államot nem illeti meg. Ezt támasztja alá az is, hogy időközi jogszabály-módosítással a határidő meghosszabbításra került. Lényeges emellett, hogy a szerződés érvényességét a megkötésekor hatályos jogszabályok alapján kell vizsgálni, az pedig - a fentebb részletezettek szerint - tény, hogy a perbeli szerződések a szerződés megkötésének időpontjában a hatályos jogszabályi rendelkezésekbe ütköztek. A felperesi álláspont elfogadása legfeljebb annak megállapítására adhatna alapot, hogy időközben elhárult az érvénytelenség oka, ezért a szerződés érvényessé nyilvánítható. Az érvénytelenség általános jogkövetkezménye, hogy az ilyen szerződéshez nem fűződhetnek a felek által célzott joghatások. A semmisség okán való érvénytelenséget a bíróságnak hivatalból is észlelnie kell, az érvénytelenség Ptk. 237. §-a szerinti további jogkövetkezményeit - köztük a szerződés érvényessé nyilvánítását - azonban a bíróság semmisség esetén sem alkalmazhatja hivatalból, hanem csak az általános eljárásjogi szabályok szerint a fél erre irányuló kérelme alapján (Legfelsőbb Bíróság 1/2010. (VI.28.) PK vélemény 2. pont az érvénytelenség jogkövetkezményeiről). A perbeli szerződések érvényessé nyilvánítása iránt a felek egyike sem terjesztett elő kérelmet, így arról az ítéletábra az előzőektől eltekintve sem rendelkezhetett volna.

Alapítvánul hivatkoznak a felperesek a Legfelsőbb Bíróság közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata tárgyában hozott határozatára. A közigazgatási perben a perbeli szerződések érvénytelenségére egyik fél sem hivatkozott, az érvénytelenség kérdése nem merült fel, azt a Legfelsőbb Bíróság nem vizsgálta, abban nem foglalt állást. Jelen bíróságot egyébként sem köti a közigazgatási perben hozott bírósági határozatban megállapított tényállás, illetve annak indokolása (Pp. 4. § (1) bekezdés).

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felpereseket a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperesek jogi képviselőjével felmerült 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, valamint (5) és (6) bekezdése alapján megállapított másodfokú perköltségének a megfizetésére. A felperesek személyes illetékfeljegyzési jog kedvezményében részesültek, ezért a feljegyzett másodfokú

Pf.II.20.523/2012/5. szám

eljárási illetéket az Itv. 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13. § (2) bekezdése és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelesek megfizetni az illetékes állami adóhatóság külön felhívására.

S z e g e d , 2012. november 14.

Dr. Szeghő Katalin sk.	Zanócné dr.Ocskó Erzsébet sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró